

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Dan Doboș

Blestemul Abației

Media-Tech 2015

Un aspect paradoxal al existenței noastre este felul în care ne percepem semenii cu care împărțim aceleași amintiri. La o primă vedere, s-ar putea crede că propria persoană îți este, dacă nu cel mai bun prieten, atunci măcar un aliat de nădejde. Nimic mai fals! E greu de spus în aceste condiții care este adevărata menire a Regulamentului canonic: ascunderea acestui fapt sau îmbărbătarea noastră în fața perspectivei că, la un moment dat, o să fim confrunțați cu o conștiință cu adevărat colectivă, de genul celei preconizate de Sfântul Augustin cel Nou.

Oksana Bint Laesia – *Introducere în studiul Regulamentului canonic*

Jorlee nu avea nevoie să asculte vocea *ly* a tribului său, Omenori, pentru a ști câtă frământare provocase hotărârea lui. Ajungea să privească spre *rand*... Pe schelele de lemn, care închiupiau o jumătate de sferă, abia dacă erau destui semeni de-ai lui pentru a putea respinge atacul unei haite nu prea mari de lentile. Dacă oamenii aceia s-ar fi confruntat pe neașteptate cu policornii, cu florile cântătoare sau cu filamentele de foc, toate construcțiile din câmp deschis ale satului său s-ar fi transformat în scrum.

Își continuă drumul spre câmpul bătătorit unde se ținea de obicei sfatul Omenori. Simțea prezența rezervată a tuturor celor care îi ieșeau în cale. Își închideau mințile cu grijă când ajungeau lângă el, domolindu-și vocea *ly*. Unora le era chiar frică. Jorlee nu-i înțelegea, dar asta nu-l făcea decât să se umple de tristețe, conturând o stare de echilibru perfect, o detașare aparentă de ceea ce se întâmpla lângă el. În ziua precedentă, deschisese porțile unui viitor pe care nimic nu îl mai putea stăvili. Era conștient că se speriaseră cu toții tocmai de seninătatea cu care vorbise Preotului și de neînfricarea lui sinceră, aproape nebună, în fața a ceea ce ar fi trebuit să fie o moarte sigură.

– Să ai parte de *chu*, auzi îmbărbătarea unui prieten din copilărie care îl bătu pe umăr. Îi zâmbi trist.

Simțea la periferia conștiinței cele trei voci care defineau propria sa armonie. *Ly* era graiul subliminal prin care, de zeci de generații, semenii lui învățaseră să țină legătura unul cu altul, vocea tribului său. *Shu* era ceea ce orice copil kyrallian învăța să stăpânească încă din primii ani: conviețuirea cu propriul veșmânt, impregnat cu o colonie minusculă de ciuperci, domesticite de generații și prășite cu grijă între firele vegetale din care era țesută mantia. Peste toate acestea domnea *ann*, vocea minții sale, porțiunea aceea unde fiecare om rămânea singur cu sine însuși, pentru a ști cine este.

Era conștient că se îndrepta spre ceea ce ar fi putut reprezenta moartea. Știuse asta încă de când îl blestemase pe Preot, care aproape că pierduse controlul pumnalului ritual cu care luase viața Zerriei sub efortul voinței lui Jorlee, care urlase furios, fără a fi capabil să se opună soartei crunte a prietenei sale din copilărie.

Băiatul știa că nici unul din semenii săi nu se putea măsura cu el în măiestria susținerii obiectelor în aer, dar lupta *ruuk* era un meșteșug care ținea destul de puțin de forța mentală și mai mult de exercițiu și disciplină interioară. Era simplu să menții în aer prin forța gândului șapte pumnale. Găsirea căilor prin care le puteai trimite spre carnea adversarului necesita însă mult mai multe alte calități, care excludeau forță brută.

Pe măsură ce se apropia de locul luptei, simțea cum conștiința *shu* devine din ce în ce mai agitată. Se concentrează puternic pentru a reda veșmântului său cele trei cute convenite pe umăr, semn al rangului său inferior. Uneori, colonia din mantie avea daruri premonitorii. Ce să fi simțit de data aceasta?

Propria mea moarte, desigur.

Jorlee îi zâmbi ușor unei fetițe care îl privea cu mâna stângă așezată peste gură. Figura ei îi aminti de Zerri. La zece ani, atunci când trebuiseră să supraviețuiască singuri în afara satului preț de trei zile, pentru a-și dovedi utilitatea pentru trib, încălcaseră regula singurătății și se întâlнисeră acolo unde nu îi mai puteau ajunge conștiința Preotului și privirile indiscrete. Jorlee o apăraseră pe fată, expunându-se atacului creaturilor din podiș. Nu numai că supra-

viețuiseră, dar băiatul, deși pe vremea aceea era doar un puști plăpând, reușise să spulbere o întreagă familie de policorni. Fusesse prima demonstrație a uluitoarei forțe pe care mintea lui o degaja atunci când se afla în preajma fetei. Se speriaseră amândoi și nu povestiseră nimănui, dar era greu să ții un asemenea eveniment prea multă vreme departe de *ly*, vocea tribului. De cele mai multe ori te trădau visele.

Pe măsură ce crescuse, Zerri devenise din ce în ce mai frumoasă. Din păcate, nu putea să facă de pază în *rand*, hainele îi stăteau într-o veșnică neorânduială din cauză că nu reușea să comunice eficient cu vocea *shu...* Legea Kyrallului o condamna să moară. Tribul nu o putea susține la nesfârșit.

De fapt, singurul lucru la care se pricepea cu adevărat Zerri erau sculpturile în praf. Orice copil kyrallian începea să-și exerseze puterile ridicând praful drumului și apoi, folosind două sau chiar trei pulberi colorate, realizând forme simple. Era un joc, o etapă pregătitoare pentru lupta de zi cu zi cu animalele de pe Kyrall. Zerri rămăsese însă copil în multe privințe și se refugiase într-o fascinație eternă față de sculpturile în praf. Avea o cutie din lemn de arbore negru, împărțită în zece compartimente, pe care obișnuia să o așeze în fața ei și apoi, prin forța gândului, să ridice grăunțele minuscule de praf formând nori mici, de diferite culori, unindu-i apoi în forme complexe. Jorlee nu-și amintea să fi simțit vreodată o bucurie mai intensă decât aceea când Zerri închipuise silueta plăpândă a unei fetițe spunând că avea să fie fiica lor.

Tânărul rânji. Distanța dintre exaltarea aceea și furia rece pe care o resimțea acum era într-adevăr unul dintre cele mai de spaimă lucruri cu putință. Dar nu el era acela care avea motive să se teamă. Pășe în locul sfatului cu disprețul întipărit pe buze.

– Crezi că mă poți învinge? tună Preotul, care își luase locul la câteva zeci de pași depărtare.

O să mori auzi Jorlee în interiorul minții sale, undeva adânc în *ann*, acolo unde, teoretic, nimeni nu avea voie și nici nu ar fi putut să intre. Preotul comitea cel mai mare sacrilegiu cu putință, dar nici măcar situația asta fără precedent nu reuși să tulbure echilibrul tânărului. Știa că, dacă l-ar fi acuzat de o asemenea faptă pe Preot, singurul care ar fi avut de pierdut era el însuși, de

vreme ce toată lumea credea că scutul oferit pentru toți locuitorii de conștiința subliminală a veșmântului nu poate fi pătruns de nici un alt om. Nu l-ar fi crezut nimeni.

– Știi la fel de bine ca și mine care va fi finalul luptei, răspunse simplu Jorlee. Eu o să mor, iar tu o să-ți dorești să fi fost în locul meu.

Vorbești în șarade auzi tânărul hohotul de răs al Preotului în mintea sa.

– Ești un tânăr nesăbuit. N-aș vrea ca o dispută de idei..., rosti bărbatul pentru auzul celorlalți.

– Sângele lui Zerri e încă pe unul din pumnalele alea, întinse Jorlee acuzator mâna spre locul în care cele cincisprezece lame tăioase erau înfipite în sol, una lângă alta. Asta nu e o nepotrivire de idei...

Așa e. E doar chirăitul jalnic al unui vierme mititel, care crede că a crescut îndeajuns pentru a-mi lua locul!

– E în firea lucrurilor ca tinerii să dorească să schimbe lumea. Și eu la vârsta ta am avut același fel de întrebări. Dar le-am adresat cu respect și în limita rânduieilor! strigă Preotul, apoi schiță câțiva pași.

Jorlee încercă să păstreze distanța față de pumnale. Văzuse destui tineri care, în timpul consacrării, fuseseră crestați zdravăn de atacuri prin surprindere.

– Obiceiurile ne-au ajutat să supraviețuim aici, Jorlee. Numai disciplina în respectarea regulilor pentru deprinderea cărora au murit mii de înaintași ne țin în viață. Și regulile spun că, dacă vrei să-mi vorbești în timpul consacrării, trebuie să mă provocii...

Și știm amândoi cum se încheie o asemenea nesăbuiță, hohoti Preotul în mintea tânărului.

Încercând din răspuțeri să țină piept vocii sale *shu*, care se zbătea chiră de durere din cauza siluirii la care o supunea Preotul, Jorlee strigă la rândul său:

– Ce sens are să mai amânăm consacrarea? Mi-e totuna dacă mor. Vorbele pe care doresc să vi le spun sunt însă mai importante decât viața mea. Iar dacă provocarea asta e ceea ce îți dorești pentru a mă lăsa să vorbesc, fie... O să mă lupt cu tine.

Nesăbuit! Ai mai fi avut o șansă în pustiu.

De pe margini îi privea întreg tribul Omenori. Vocea *ly* aproape că nu se mai auzea, cu toții așteptau ceea ce avea de spus cel mai deosebit copil care se născuse vreodată în neamul lor.

– Mă lași să vorbesc? întrebă Jorlee.

– Numai dacă accepți provocarea...

– O să lăsăm pumnalele să hotărască, rosti băiatul cuvintele rituale.

Acum nu mai era cale de întors. Soarta lui era pecetluită. Cu voce egală și folosind cuvinte simple, Jorlee începu să vorbească.

– Moartea Zerriei m-a îndurerat mai mult decât poate să suporte un om într-o viață. În noaptea ce a trecut, m-am întrebat de ce trăim. Eu, Preotul, noi, cu toții. Știe cineva să răspundă la întrebarea asta? tună Jorlee privind pe rând la mulțimea de fețe care îl înconjură. Nu vă osteniți, continuă imediat tânărul. Știi din *rand*, din serile în care luptam și mi-ați arătat mințile voastre, că nici unul dintre voi nu are habar care e menirea tribului nostru. Ne ducem cu toții viețile, trăim și murim apărându-ne fără să așteptăm nimic. Eu însă refuz să cred că destinul nostru, al tuturor, e unul atât de lipsit de strălucire, că viețile noastre se înscriu într-un cerc al chinurilor eterne.

Jorlee simți cu speranță cum vocea *ly* începe să se anime. Mulți dintre cei care îl ascultau erau de acord cu el. Preotul simți și el valul de simpatie și îl contră cu asprime.

– Căile Kyrallului sunt simple, băiete. Echilibru perfect între viețuitoare... nici unul în plus, nici unul în minus...

– Asta e calea mediocrității și a fricii, nu a Kyrallului! strigă Jorlee.

– Vorbești cu nebunia tinereții, schiță Preotul un gest larg, încercând să-i cuprindă pe toți spectatorii. Calea Kyrallului e limpede: nici o ființă care nu se poate apăra nu trebuie să consume din câmpul mental al sporilor *chu*. Așa cum viețuitoarele pământene obișnuiau să se bată pentru hrană, aici pe Kyrall ne luptăm pentru porțiunea noastră din câmpul *chu* al planetei...

– Și de ce să nu dorim să-l acaparăm pe tot? De ce să nu visăm că vom putea, peste câteva generații, să ne creștem copiii fără frica de a-i vedea cum pier în timpul consacrării, numai pentru că nu se pot apăra? întrebă Jorlee.

– E o lege a firii! strigă Preotul. Cine nu atrage asupra lui atâta energie *chu* încât să se poată apăra împotriva oricărei viețuitoare de pe Kyrall nu face decât să invite toate relele să ne atace. Trebuie să ne păstrăm în echilibru! Asta e legea. Existăm fiindcă am reușit să menținem un echilibru numeric cu policornii și cu restul lighioanelor care ne atacă. Așa cum noi profităm de orice ocazie pentru a nimici orice ființă care se apropie de satul nostru, pentru a ne bucura de tot câmpul din preajmă și de roadele copacilor negri, la fel și celelalte viețuitoare o vor face cu cei neajuto-rați. Trăim fiindcă stăm uniți și ne apărăm.

– Și peste o mie de ani unde vom fi? Nu cumva vom sta tot aici, omorându-ne copii care nu se pot lupta cu policornii?

– E foarte posibil și e menirea mea să veghez ca lucrul ăsta să se întâmple, încuviință Preotul.

– Și dacă ei se vor lupta la rândul lor și nu vor avea o viață mai bună, noi de ce am mai trăit?

Vocea *ly* se diminuează din nou. Toată lumea aștepta replica Preotului. Și Jorlee simți nu numai curiozitate, ci și o dorință ca bărbatul acela, despre care toată lumea credea că e cel mai înțelept dintre ei, să răspundă la întrebarea aceea răscolitoare: care era menirea lor în veac? De ce trăiau și ce sens avea comunitatea lor?

– Pui întrebări la care știi că nu există răspuns! De ce ar trebui ca tribul nostru să aibă o menire peste timp? La fel de bine s-ar putea să n-aibă și...

– Atunci, dacă tot suntem liberi să alegem, de ce să nu alegem să ne facem visuri, de ce să nu încercăm să devenim cei mai puternici? Ne-am putea uni cu celelalte triburi...

– Vorbești prostii. Nimeni n-ar putea construi un *rand* destul de mare, dădu a lehamite din mână Preotul. Dar mai bine, spune-mi, Jorlee, de unde îți vin ideile astea? Le visezi noaptea, sau poate că ți le șoptește cineva...

Umerii tânărului tresăriră puternic. Își scrută propriul *ann*, dar adversarul se retrăsese de acolo, pregătind probabil un atac decisiv. Preotul nu avea de unde să știe de vocea pe care o auzea de ani buni, de vocea care îl învățase să-și descopere căi ale minții pe care nu și le imaginase vreodată, de tonul cald cu care, noapte de noapte, femeia din mintea sa îi vorbea despre oameni, despre

visele lor, despre iubire și mai ales despre cel mai omenesc imbold cu putință: dorința de a stăpâni tot ceea ce te înconjoară.

– Nu are sens să continuăm, rosti încet Jorlee. Dacă nici tu și nici ceilalți nu realizați că, dacă n-ați fi omorât-o pe Zerri, aș fi luptat cât zece ca să o apăr și să mai apuc o dată să mă bucur de sculpturile ei în praf, înseamnă că poate e și pentru mine timpul să mor. Și eu vă pun în pericol. Mai mult decât o făcea ea...

Măcar tu o să mori frumos, auzi Jorlee în minte vocea Preotului.

Tânărul zâmbi larg când văzu cuțitele ridicându-se în aer. Cele șapte pumnale veniră cumiți, așezându-i-se în jurul corpului într-o poziție elaborată. Prin comparație, cele ale Preotului păreau aruncate în jurul său, de parcă ar fi fost plictisit sau dezordonat. Jorlee văzuse însă prea multe lupte *ruuk* ca să nu știe că nimic din ce făcea Preotul nu era întâmplător. Unul din pumnalele sale țâșni în văzduh, încercând să se ridice destul de mult pentru ca Preotul să-l scape din vedere. Era o strategie jalnică și totuși Jorlee își ridică mult pumnalul, lăsându-l să atârne într-un loc în care abia dacă îl mai putea vedea. Cu un zâmbet îngust ca o cicatrice, Preotul își lansă trei dintre pumnale într-un contact scurt cu armele tânărului. Metalul se lovi de metal, lăsând în urmă doar o dără de scânteii. Fusesse ușor.

Jorlee lăsă să cadă pumnalul de sus, sperând că absența controlului său mental asupra armei o va face să treacă neobservată. Preotul se aștepta însă la acest lucru și, aruncând la rândul său fulgerător una din lame către Jorlee, preluă arma adversarului, făcând-o să se așeze cuminte în dreptul propriei frunți.

Fusesse o tatonare scurtă, în care Preotul îi arătase doar că nici unul din trucurile sale nu erau noi pentru el. Jorlee se deplasă ușor spre stânga și ochii îi căzură pe fața îngrozită a fetei care îl privise și în timp ce se îndrepta spre arenă. Nu era nevoie să pătrunzi în mintea ei fragedă pentru a înțelege grija pe care i-o purta și speranța cu care se uita la el. Și, ca și cum imaginea aceea ar fi trezit un alt om în interiorul său, Jorlee elimină inhibițiile îndărătul cărora își păstrase de ani buni vocea *shu*.

Veșmântul său se involbură și simți senzația aproape fizică de libertate pe care o degaja colonia de ciuperci. Încrezător, își

aduse pumnalele lângă el și le lăsă să cadă în praf.

Vrei să mori mai repede? auzi Jorlee în propria minte.

Râzând în hohote și cu o privire în care licărea nebunia, tânărul își proiectă la rândul lui gândurile în *ann*-ul Preotului. Bucuros să poată întoarce violența la care fusese supusă ea însăși, colonia de ciuperci din mantia lui străpunsese toate apărările Preotului, permițându-i să urle în mintea speriată a adversarului său.

O să te chinui așa cum ai chinuit-o și tu pe Zerri!

Jorlee se aștepta ca Preotul să fie uimit și să dea pentru o clipă înapoi. Deși surpriza se putea citi în fiecare cută a feței sale, adversarul său nu se sperie, ci își proiectă toate pumnalele spre tânăr. Cea de-a cincisprezecea lamă, care stătuse nemișcată până atunci, se ridică și ea și porni spre ochiul stâng al băiatului.

Și atunci se petrecu un lucru care sperie întreg tribul. Jorlee se întoarse fulgerător cu spatele și lăsă armele ascuțite să se lovească de mantia sa. Veșmântul primi lovitura în plin, dar colonia absorbi întreaga energie cinetică a cuțitelor și o proiectă ca asalt mental asupra Preotului. Așa ceva nu se mai văzuse deși, din contactul intim cu veșmintele, fiecare era convins că, dacă ar fi avut calități cu adevărat excepționale, ar fi putut să absoarbă o asemenea lovitură.

– *Asta e moștenirea lui Zerri! Ea m-a învățat că nimic nu se poate face din nimic. Îți întorc deci ura ta întreagă,* strigă Jorlee sălbatic în mintea Preotului, privind cum acesta își cuprinde capul cu ambele mâini, uitând de pumnale și încercând să se piardă în mulțime.

– E o cursă! A vrut să îl provoc pentru că are arme de care nimeni nu știe. Mi-a pătruns în minte! Nu e drept, urlă Preotul. Omorâți-l înainte de a vă omorî el pe voi.

Vocea *ly* era asurzitoare și din vacarmul acela Jorlee înțelese că reprezentăția lui, felul său de a-și lua adio de la Zerri, nu putea să mai dureze mult.

Cu un efort de voință, băiatul ridică de la pământ toate cele cincisprezece pumnale rituale și le lansă spre Preot. Mulțimea scoase un oftat când lamele se opriră la doar câțiva centimetri de pieptul bărbatului. Jorlee era însă acolo. Mișcându-se mai rapid decât puteau ochii celorlalți să vadă, tânărul ajunsese în fața

Preotului și îl lovi sălbatic cu pumnul în gât. Pentru ceilalți, păruse că se materializează un duh care răzbună moartea fetei.

Liniștea coborî brusc atât peste adunare cât și în *ly*. Jorlee își îndreptă umerii și veșmântul său luă forma cea mai umilă cu putință.

– Știu că ar trebui să-i iau locul, zise tânărul arătând spre corpul neînsuflețit al Preotului care zăcea la picioarele sale. Dar dacă asta e ceea ce îmi oferiți, atunci am să plec în pustiu chiar acum. Fiindcă nu vreau să mai fim robii planetei acesteia.

Încercă să-i cuprindă pe toți ai lui cu privirea. Simțea teama, simțea nedumerirea, dar exista acolo în mințile lor, fără îndoială, și speranța.

– Zerri m-a învățat că pentru a izbândi în luptă nu trebuie să rămâi imobil, ci să ajungi să-ți privești adversarul în ochi. Amintirea ei m-a transformat în fiară turbată, la fel cum ar fi făcut-o și imaginea ei dacă ar mai fi trăit astăzi și ar fi fost amenințată în vreun fel. Zerri mi-ar fi făcut copii frumoși, care, cine știe, poate că ar fi fost mai puternici decât mine și și-ar fi apărat mama cu ușurință. Dar voi ați ucis-o pe Zerri.

Vocea *ly* se tălăzui în strigăte din care nu se putea distinge mare lucru. Toți se străduiau însă să nege amestecul lor în moartea fetei.

– Ba da! Voi ați omorât-o! Nu vă port pică. Știa ce o așteaptă și de aceea, cu o seară înainte de a muri, mi-a spus că e convinsă că menirea ei în viață a fost aceea de a demonstra că putem să fim altfel: mai ambițioși și mai blânzi. Ea și-a împlinit destinul și probabil că sufletul ei fără pereche există încă undeva. E mai important însă ca și noi să ne înțelegem destinul, ca și noi să făurim vise și să sperăm că într-o zi vom supune planeta asta și o vom putea chema din nou pe Zerri să trăiască printre noi.

Jorlee se opri preț de câteva clipe pentru a-și recăpăta suflul. Simțea privirile temătoare și contrariate ale tribului său. Începu cu glas domol.

– Am visat într-o noapte un bătrân cu barbă albă. Mi-a spus că supraviețuirea nu poate să reprezinte un scop în sine. Fiecare clipă care trece trebuie să fie o luptă pentru a asigura copiilor noștri nu aceeași bucățică din câmpul *chu*, ci una din ce în ce mai